خبر

معرفی داوران رویداد «تصویر دهم»

هیات داوران سومین رویداد «تصویر دهم» با حضور چهره‌های شاخص سینمای ایران معرفی شدند. مجید مجیدی، رضا میرکریمی، بهروز شعیبی، کمال تبریزی و رضا کیانیان اعضای هیات داوران سومین رویداد فیلم کوتاه تصویر دهم هستند که ۱۹ اثر رسیده به بخش مسابقه رویداد را داوری می‌کنند. اسامی فیلم‌های کوتاه بخش مسابقه این رویداد عبارتند از: اشکون، نذری، بلاعوض، مرثیه ناتمام، ماه خاکستری، کوه سفید، خداحافظ رفیق، مسافر، شمع هشتم، فراموشی، تراث، روتن، نبض الاربعین، دمام، لحظه دیدار، خوش‌خط، سفیدپوش، ماجان و رقص آب. این دوره از رویداد با توجه به اخلاق، منش و گفتار امام حسین(ع) و با در نظر گرفتن مفهوم نمادها و نشانه‌های عاشورایی و آیین‌های حسینی با محوریت موضوع «از حسین آموختم...» برگزار می‌شود. اختتامیه رویداد بین‌المللی فیلم کوتاه تصویر دهم به مدیریت مجید مجیدی و دبیری محمد رهبر در روزهای آینده برگزار می‌شود. پیش از این مجید مجیدی در نشست خبری این رویداد گفته بود: تصویر دهم را ما با این نیت شروع کردیم که در این مسیر جریان‌سازی کنیم و اخلاق حسینی و وجوه عدالت‌طلبی امام حسین(ع) را به‌منصه ظهور برسانیم. ما دنبال این بودیم که جریان‌سازی کنیم و به تولید برسیم که امسال بحث تولید را به شکل جدی پیگیری کردیم.

یادداشت

کیکاوس زیاری | گروه فرهنگ و هنر

«ارتباط» کره‌ای علیه «دون» آمریکایی

درام دلهره‌آور کره‌ای «برقراری ارتباط» در دومین هفته نمایش عمومی در سینماهای این کشور آسیایی توانست با حفظ صدرنشینی در جدول گیشه نمایش، قسمت دوم «دون/ تلماسه» هالیوودی را شکست بدهد. این فیلم که هفته قبل هم صدرنشین جدول بود، این هفته با فروش خوب ۱۷ میلیون دلاری این کرسی را برای خود حفظ کرد. این در حالی است که این تصور قوی در کره وجود داشت که اکشن علمی - تخیلی دون ۲ با فروشی بالاتر، ردیف اول جدول گیشه را از آن خود خواهد کرد اما ماجراهای مرموزی که برای یک خانواده معمولی کره‌ای در فیلم برقراری ارتباط رخ می‌دهد، دارای آن چنان جذابیت‌هایی بود که بتواند در مقابل ولخرجی‌های کلان دون ۲ مقاومت کرده و کرسی اول جدول گیشه را برای خود محفوظ نگه دارد.

نکته جالب در این است که بخشی از داستان برقراری ارتباط اتفاقا در خاک آمریکا رخ می‌دهد. داستان فیلم دنبال‌کننده یک استاد هنرهای رزمی و دستیارش است که برای رمزگشایی از یک معمای مجهول مجبور به سفر به آمریکا می‌شوند. در این مکان اتفاقاتی رخ می‌دهد که آنها را با یک خانواده کره‌ای آشنا و درگیر ماجراهای آنها می‌کند. چیزی که باعث حیرت و تعجب تحلیل‌گران اقتصادی سینما در کره جنوبی شده، این است که فروش فیلم در هفته دوم حدود ۲۰ درصد در مقایسه با هفته اول افزایش یافته است! به صورت معمول، فروش فیلم‌های جدید سینمایی در هفته دوم و هفته‌های بعد از آن افت کرده و کمتر می‌شود اما برای برقراری ارتباط، عکس این اتفاق رخ داده است. این درام دلهره‌آور هفته قبل با فروشی بالای ۱۴ میلیون دلار نمایش عمومی‌اش را آغاز کرد.

فروش ۱۰ روز نخست فیلم هم اکنون به رقم بسیار خوب ۴۴ میلیون دلار رسیده است. در کره جنوبی برعکس رقیب آن چین که بلاک‌باسترهایش فروش‌های دور از انتظار بالای ۴۰۰ و ۵۰۰ میلیون دلاری را تجربه می‌کنند، یک فروش ۱۰۰ میلیون دلاری با آن فروش‌های ۵۰۰ میلیون‌دلاری برابری می‌کند. به همین دلیل، تحلیل‌گران اقتصادی سینمایی از فروش ۴۴ میلیون دلاری برقراری ارتباط در ۱۰ روز، به‌عنوان یکی از شگفتی‌های خوب جدول گیشه نمایش سینماهای کشور در سال جدید میلادی اسم می‌برند.

همین تحلیل‌گران به این نکته جالب اشاره می‌کنند که فروش ۱۰ روزه برقراری ارتباط بسیار بیشتر از فروش کلی بلاک باستر هالیوودی «وونکا» (با رقم فروش کلی حدود ۲۵ میلیون دلار) بوده است و این موضوع، نشان می‌دهد که تماشاگران کره‌ای محصولات بومی را به کارهای پرسروصدای هالیوودی ترجیح داده و از آنها استقبال و حمایت می‌کنند.

فروش افتتاحیه بسیار پایین حدود پنج میلیون دلار دون ۲، بیانگر این واقعیت است که تولیدات هالیوودی برای موفقیت در سالن‌های نمایش سینمای کره جنوبی با چالش‌ها و مشکلات بسیار زیادی روبه‌رو هستند. این موضوع زمانی اهمیت بیشتری پیدا می‌کند که با وجود حضور تعدادی از ستارگان فیلم در کره برای تبلیغ آن، باز هم واکنش مردم نسبت به فیلم سرد بود.

چرا سازمان سینمایی به دنبال ایجاد محدودیت برای سینمای کمدی است؟

سینمای کمدی را نابود نکنید

محمود نورایی | گروه فرهنگ و هنر

گرچه فیلم‌های کمدی توانستند در سالی که رو به پایان است، سینمای ورشکسته از دوران همه‌گیری کرونا و البته اکران تحت تاثیر وقایع سال گذشته را نجات دهند و برگی تاریخی از حضور مردم در سالن‌های نمایش فیلم را در کارنامه سینمای ایران رقم بزنند اما به نظر می‌رسد این استقبال مردمی به مذاق برخی خوش نیامده و درصدد، زدن زیر میز هستند تا دوباره وضعیت اکران را به قوانین من‌درآوردی پیوند بزنند که نتایج آن قهر دو دهه‌ای مخاطبان از سینما بود. نکته عجیب‌تر آن‌که مدیران سازمان سینمایی که اولین افراد از انتفاع رونق سالن‌های سینمایی بودند و تا چند روز پیش، فروش بالای ۱۰۰۰ میلیاردی سینما در سال ۱۴۰۲ را مهم‌ترین دستاورد خود اعلام می‌کردند، حالا همصدا با برخی اعضای مافیای اکران، کمر به از رونق انداختن سالن‌های سینما بسته‌اند.

ماجرای عجیب قوانین مقابله با سینمای کمدی

با پایان جشنواره فجر، موضوع اکران فیلم‌های نوروزی نقل محافل سینمایی شد و خیلی زود شورای صنفی نمایش به جمع‌بندی اکران‌های نوروزی رسید و با تنوع خوبی از سینمای کمدی و اجتماعی فیلم کودک را برای روزهای آغازین سال ۱۴۰۳ در نظر گرفت. این تنوع که می‌رفت بعد از رکودشکنی‌های سال گذشته گیشه سینما به نقطه امیدی برای چشم‌انداز سال آینده سینمایی بدل شود، خیلی زود براساس اخباری که از گوشه وکنار شنیده می‌شد و سپس رنگ واقعیت به خود گرفت، کمرنگ شد و دوباره صحبت از قوانین دست و پاگیر شورای صنفی نمایش به میان آمد که از دهه ۸۰ عملا سینمای ایران را به سمت ورشکستگی سوق داد. در روزهای اخیر برخی مدیران سازمان سینمایی به‌عنوان متولیان سیاست‌گذاری اکران، سخنانی را مطرح کرده‌اند که نشانگر آن است آنها بدون در نظر گرفتن توفیقاتی که در سال گذشته به‌دست آمد، دوباره تن به قوانینی داده‌اند که هیچ‌کدام تاکنون نتوانسته‌اند دستاوردی برای سینمای ایران به ارمغان آورند؛ قوانینی که صرفا بار فیلم‌های اکران نشده را از روی دوش مدیران سینمایی کم کرده و فیلم‌ها را بدون توجیه اقتصادی راهی جدول اکران کرده‌اند. اما دلیل این‌که چرا دوباره سازمان سینمایی سراغ چنین برنامه‌هایی رفته و به نظام‌نامه‌های گذشته سینما پناه برده که طول زمان قرارداد اکران یک فیلم در سینمای سرگروه را حداقل دو هفته درنظر می‌گرفت و تداوم اکران را منوط بر قاعده کف فروش می‌کرد، چیست؟ بهانه تغیر قوانین اکران را در تعداد پرشمار فیلم‌هایی می‌دانند که از سال‌های قبل همچنان منتظر اکران هستند. وعده‌های خارج از قوانین باعث شده فیلم‌های جشنواره چهل و یکم که بر اساس گفته مدیران سازمان سینمایی در اولویت اکران سال ۱۴۰۲ قرار بگیرند به‌خصوص آثار برگزیده همچون، متروپل، اتاقک گلی، استاد، یادگار جنوب و... اکران نشده‌اند و هنوز آثار متعددی از جشنواره چهلم و حتی سی و نهم هم جایی برای نمایش عمومی نیافته‌اند. گرچه این موضوع توجیه‌کننده رویکرد مشاوران ناپیدای مدیران سینمایی برای بازگشت به نظام‌نامه قدیمی اکران است و حتی تصمیمات این روزهای آنان در خصوص کاهش سقف اکران به ۱۰ هفته و رساندن آن به هفت هفته را می‌توان در راستای همین موضوع ارزیابی کرد اما باید این پرسش را مطرح کرد که چرا مدیران سینمایی از تجربه موفق اکران ۱۴۰۲ الگو نمی‌گیرند؟ و با برنامه‌ریزی بر اساس چنین تجربه موفقی، سیاست‌گذاری جدید نمی‌کنند؟

گروه خنثی‌سازی سینمای کمدی

فروش سینمای کمدی در سال ۱۴۰۲ که بیش از نیمی از فروش ۱۱۳۰ میلیارد تومانی سینمای ایران را در برمی‌گیرد به خودی خود قابل بررسی و سیاست‌گذاری است. بطور مثال تنها ۲ فیلم فسیل و هتل توانسته‌اند نزدیک به ۶۰۰ میلیارد فروش داشته باشند. این فروش نشان از آن دارد که مخاطب سینما بر اساس شرایط اجتماعی ترجیح می‌دهد به سینما به عنوان یک ابزار سرگرمی نگاه کند و بخشی از زمان و هزینه زندگی‌اش را به دیدن آثار کمدی اختصاص دهد. پس اگر به کارکرد سینما به عنوان یک ابزار سرگرمی که می‌تواند بر خیلی از مشکلات اجتماعی تاثیر بگذارد و بار روانی مشکلات را کاهش دهد، نگاه کنیم؛ سیاست‌گذاری در سینما باید رویکرد مردمی به خود بگیرد و عملا توجه به خواست مردم باید در درجه اول اولویت برنامه‌ریزی قرار گیرد. طبیعی است اگر مخاطب چنین ماهیتی را در سینما پیدا نکند به سمت سینمای غیر کمدی هم سوق پیدا نخواهد کرد و عملا رفتن به سالن سینما را از سبد هزینه‌های زندگی خود حذف می‌کند. با توجه به این موضوع هنوز معلوم نیست چرا مدیران سینمایی در تلاشند امکان فروش فیلم‌های کمدی را کاهش دهند و با رویکرد به نظام‌نامه اکران، قصد دارند با تعیین سقف نمایش یک فیلم در مدت زمان معلوم، به این خواست جامعه واکنش منفی نشان دهند. عجیب‌تر آن‌که حبیب ایل‌بیگی، معاون نظارت سازمان سینمایی نیز در برنامه هفت بطور شفاف اعلام کرده برای نمایش فیلم‌های کمدی محدودیت ایجاد شده و بطور رسمی اعلام کرد که به تهیه‌کنندگان توصیه اکید شده اگر به دنبال کمدی‌سازی هستند به اکران سال ۱۴۰۳ فکر نکنند. این موضوع نشان می‌دهد سازمان سینمایی به عنوان یک نهاد که باید سیاست‌گذاری اکران را راهبری کند و مبنای آن باید خواست مردم و انتفاع سینماگران باشد، به ایجاد موانعی اقدام کرده که یکی از آنها رجوع به گذشته بی‌تاثیر آیین‌نامه‌های اکران است و از دستاوردی اکران سینما در ۱۴۰۲ که در یک شرایط خاص رقم خورد و موفق هم بود الگو نگرفته است. این به آن معناست که مدیران سینمایی بجای داشتن سیاست‌گذاری روزآمد و مبتنی بر تجربه موفق، راحت‌طلبانه تلاش دارند به مصوبه‌هایی بازگردند که هیچ دستاوردی برای سینما نداشته است.

ایل‌بیگی، اعلام کرده برای نمایش فیلم‌های کمدی محدودیت ایجاد شده و به تهیه‌کنندگان توصیه اکید شده اگر به دنبال کمدی‌سازی هستند به اکران سال ۱۴۰۳ فکر نکنند

راحت‌طلبی به جای سیاست‌گذاری

اما چرا باید این تصمیم مدیران سازمان سینمایی را به نقد نشست و هشدار داد که تصمیم امروز آنها چه تبعاتی در آینده خواهد داشت و این نگاه راحت‌طلبانه امروز، چگونه گیشه سینما را به سمت ورشکستگی سوق خواهد داد. اول آن‌که در صنایع خلاق به ویژه هنر صنعت سینما، بطور طبیعی اگر مخاطب خواسته خود را در آثار موجود پیدا نکند، به سراغ محصول و کالای دیگر نمی‌رود و بیشتر رویکرد حذفی خواهد داشت. یعنی اگر مخاطب فیلم، موسیقی، تئاتر و... را در جهت خواسته خود نیابد به تماشای آثار دیگر نخواهد رفت و عملا در جهت حذف آن از سبد هزینه‌های خود گام خواهد برداشت. پس محدودسازی برای سینمای کمدی که امروزه مورد درخواست عمومی قرار دارد راهی اشتباه است. این موضوع نشان می‌دهد مدیران سینمایی که بعضا برخی از کمدی سخیف و ضد فرهنگی آنها را مورد بازخواست قرار داده، برای کم‌کردن حاشیه‌های خود تصمیم به محدودسازی گرفته‌اند تا راحت‌طلبانه برخی از حاشیه‌های مدیریتی خود را کاهش دهند. این در حالی است که می‌توان بخوبی اکران سال ۱۴۰۲ را بازخوانی کرد تا فهمید کمدی‌های شریف و بدون آثار مخرب فرهنگی که مخاطبان را به سالن سینما می‌کشانند، چه فاصله معناداری با کمدی‌های سخیف دارند. مثلا فاصله ۳۲۰ میلیاردی فیلم فسیل که در صدر جدول فروش قرار دارد با کمدی دیگری مثل هاوایی که در جایگاه سوم قرار دارد و فقط ۸۰ میلیارد فروش کرده، خود نشان می‌دهد که مردم چگونه آثار سینمایی را برمی‌گزینند و تنها به صرف خنده به هر چیزی، وارد سالن سینما نمی‌شوند. این درحالی است که شورای عریض‌وطویل نظارت سازمان سینمایی به‌جای نظارت هدفمند بهتر بر محتوای ساخت آثار سینمایی، قصد دارد با پاک‌کردن صورت‌مسأله موضوع ساخت فیلم و اکران کمدی‌ها را محدود کند تا با ایجاد تحمیل به ماهیت و کارکردهای سینمایی، بار شورای نظارت و حاشیه‌های سازمان سینمایی را کم کند.

تهی کردن سینما از بخش خصوصی

بخش خصوصی یکی از بال‌های اصلی شکل‌دهی به هر صنعتی است و سینما نیز از این موضوع مستثنا نیست. اندک فعالیت بخش خصوصی سینما همواره مبنای کار خود را بر سود و زیان برنامه‌ریزی می‌کند و تلاش دارد با پاسخگویی به نیاز مردم، منتفع شود. از همین رو رویکرد بخش خصوصی همواره نیاز مردم است. پس اگر جریان سیاست‌گذاری در سینما بر محدودکردن فیلم‌های کمدی باشد به‌طور طبیعی سودآوری در این سینما به نفع بخش خصوصی نیست و عملا سینما تبدیل به هزینه‌هایی می‌شود که دولت باید جور آن را بکشد. پس نتیجه محدودسازی سینمای کمدی در شرایط فعلی چیزی جز حذف بخش خصوصی از بدنه سینما نخواهد بود. از سوی دیگر مدیران سینمایی با شعارهایی همچون عدالت‌گستری تلاش می‌کنند به توجیه اقدامات خود بپردازند و عملا محدود کردن سینمای کمدی را به فرصت دیده‌شدن سایر آثار سینمایی نسبت می‌دهند. این درحالی است که چنین موضوعی بیشتر از رنگ واقعیت، بوی توهم می‌دهد، زیرا با ایجاد فرصت برابر در اکران برای ژانرهای سینمایی عملا فروش تضمین‌شده‌ای را نخواهیم داشت، زیرا مخاطب است که در این زمینه تصمیم‌گیری می‌کند. از طرفی رویکرد به سینمای دولتی و ارگانی را که در یک سال گذشته شاهد آن بوده‌ایم و عملا نتایج آن در جشنواره چهل‌ودوم فجر مشاهده شد، باید در نسبت سینمای استراتژیک و کارکردهای اجتماعی آن بررسی کرد. چون اساسا سینمای سیاست‌گذاری شده استراتژیک، قرار نیست انتفاع اقتصادی را در پی داشته باشد، زیرا این نوع از سینما نیازمند ساختاری متفاوت از تولید تا توزیع است و باید سیاست‌گذاری جداگانه‌ای داشته باشد تا به شکل عمومی دیده شود. پس عملا تهی‌کردن فضای اکران برای نمایش چنین آثاری، نمی‌تواند کارکردهای این سینما را در جامعه زیاد کند و فقط سالن‌های سینما را خالی از مخاطب می‌کند. به‌طور مثال در اکران سال گذشته شاهد بوده‌ایم اگرچه فیلم‌هایی همچون «غریب» و «سرهنگ ثریا» که ماهیتی استراتژیک داشتند، به لحاظ گیشه به موفقیتی دست پیدا نکردند، اما اکران‌های مردمی و دانشگاهی براساس آمارها توانستند مخاطبان قابل توجهی را جذب کنند و بر جامعه هدف، تاثیرگذار باشند.

برش

مشاوره‌های غلط یا عافیت‌طلبی مدیران سینمایی

به‌طورکلی برنامه‌ریزی‌ها برای اکران ۱۴۰۳ گویای سیاست‌گذاری غلطی است که معلوم نیست مدیران سازمان سینمایی چگونه به آن رسیده‌اند. ایجاد محدودیت برای فیلم‌های کمدی را می‌توان به مشاوره‌های غلط و عافیت‌طلبی مدیران سینمایی نسبت داد که کارکردها و تاثیرگذاری آثار سینمایی را نادیده می‌گیرند و با برگزیدن تجربه‌های غیرمفید گذشته تلاش می‌کنند زمان برای هدفمندسازی سیاست‌ها را بکشند. باید یادآور شد نتیجه ایجاد محدودیت برای سینمای کمدی در زمان فعلی در سال‌های آینده خود را نشان خواهد داد. چون عملا باعث قهر دوباره مخاطب با سینما، حذف بخش خصوصی از سینما، ورشکستگی سینماداران و قطع رابطه کارکردی سینما بر فرهنگ خواهد شد. مدیران سینمایی باید توجه کنند که برای بستر نمایش فیلم‌های پشت خط مانده باید راهکارهای بهتر و عملی پیدا کنند و عملا با حذف سینمای کمدی راه به جایی جز ورشکستگی سینما نخواهند برد.

قاب

اهمیت تولید آثار با موضوع فلسطین

دست‌اندرکاران سینمای پویانمایی ایران در نشستی تخصصی اهمیت ساخت فیلم‌هایی برای حمایت از مردم مظلوم فلسطین و نشان‌دادن چهره واقعی رژیم اشغالگر قدس را بررسی کردند. نشست تخصصی «فلسطین، سرزمین مقدس» همزمان با برگزاری سیزدهمین جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران با حضور محمدرضا کریمی صارمی، دبیر سیزدهمین جشنواره پویانمایی تهران، محمدرحیم لیوانی، رئیس مرکز پویانمایی صبا، محمد حمیدی‌مقدم، مدیر مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی، حامد علامتی، مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، امیرحسین صالحی، کارگردان پویانمایی، الهام ابراهیم، تهیه‌کننده پویانمایی و... در مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان برگزار شد.

اکران

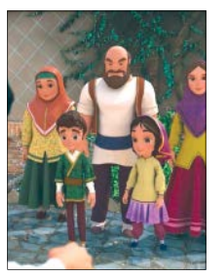

اساسنامه «بنیاد ملی پویانمایی ایران»

اساسنامه مصوب شورای عالی انقلاب فرهنگی برای تاسیس بنیاد ملی پویانمایی ایران با امضای رئیس‌جمهور ابلاغ شد.

براساس مصوبه شورای عالی انقلاب فرهنگی، «بنیاد ملی پویانمایی ایران» مؤسسه‌ای غیرخصوصی و غیردولتی زیر نظر وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی است که وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی ریاست هیات امنای آن را برعهده دارد.

تبیین، تقویت و ترویج مبانی فرهنگی ـ هویتی و سبک زندگی اسلامی ـ ایرانی از راه تولید آثار پویانمایی، شناسایی و حمایت از ظرفیت‌های موجود پویانمایی با تقویت و افزایش تولیدات داخلی، ارتقای سطح کمی و کیفی زیرساخت‌ها و آثار پویانمایی، حضور فعال و مؤثر در عرصه‌های بین‌المللی با حمایت از تولیدات و آثار پویانمایی، ایجاد چرخه جامع مدیریت فرهنگی در عرصه هنر پویانمایی اعم از تبیین مبانی نظری، ترسیم فضای هویتی، آموزش، نشر، نقد، حمایت از تولید، ارتقای زیرساخت، پشتیبانی از پخش، نمایش، بازاریابی، برپایی جشنواره و... و کمک به توسعه صنعت پویانمایی کشور در حوزه تولید آثار همسو با جمهوری اسلامی ایران، اهداف مصوب در این اساسنامه است.

رویداد

استقبال مالایایی‌ها از فیلم‌های ایرانی

حبیب‌رضا ارزانی، رایزن فرهنگی ایران در مالزی، از استقبال مالایایی‌ها و فروش ۱۰۰ درصدی بلیت فیلم‌های ایرانی خبر داد. رایزن فرهنگی ایران در مالزی درباره جشنواره فیلم‌های ایرانی در مالزی گفت: بخش اول این جشنواره به‌طور همزمان در شهرهای کوالالامپور و پوتراجایا با حضور بهروز شعیبی برگزار شد و بخش دوم اکران فیلم‌های سینمایی در مالزی قرار است (۶ مارس-۱۶ اسفندماه) با حضور نرگس آبیار، نویسنده و کارگردان با نمایش فیلم «شیار ۱۴۳» در شهر پنانگ مالزی افتتاح شود. او درباره اهداف جشنواره گفت: جشنواره امسال با هدف تقویت بیشتر روابط فرهنگی ایران و مالزی و... برگزار می‌شود. ارزانی ادامه داد: فیلم‌های «هناس» محصول سال ۲۰۲۲، «حوض نقاشی» محصول سال ۲۰۱۳، «شیار ۱۴۳» محصول سال ۲۰۱۴، «بادیگارد» محصول سال ۲۰۱۶، «بدون قرار قبلی» محصول سال ۲۰۲۲ و «امروز» محصول سال ۲۰۱۴ در این جشنواره اکران می‌شود. این جشنواره ۲۰۲۴ از ۲۹ فوریه تا ۱۰ مارس در کشور مالزی از سوی رایزنی فرهنگی ایران در مالزی و با حمایت سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی و پشتیبانی سفارت ایران در این کشور برگزار می‌شود.